

Ett hopp ut i det okända

SCENKONST

Edustaja. Konstnärligt planering och förverkligande: Valtteri Raekallio. Poesi: Eino Santanen. På scen: Auri Ahola, Mirva Mäkinen, Eino Santanen, Valtteri Raekallio. Scenografi: Aino Koski, Teknisk design: Lauri Lundahl. Helsingfors 31.10. Spelas i Helsingfors till 29.11.

Vad ska man skriva om en föreställning där överraskningsmomentet är mycket väsentligt? Låt mig för all del inte avslöja för mycket – den som ska se *Edustaja* med **Valtteri Raekallio** och hans arbetsgrupp vet inte ens var föreställningen kommer att gå av stapeln. Och fler överraskningar är att vänta.

I en tid då man kan se allt på video eller på Youtube och lyssna på all tänkbar musik på skiva känner man sig rent ut sagt lycklig över att få ta del av något som endast kan avnjutas levande, på ort och ställe. Känslan av att vara närvarande i stunden, att verkligen känna utrymmet och alla dess dimensioner, att emellanåt ha dansarna långt borta och emellanåt precis framför dig – det är en värdefull känsla i dagens skärmvärld.

Många konstarter

Valtteri Raekallio har redan länge imponerat som dansare, bland annat som medlem av Helsinki Dance Company och hädangångna Tommi Kitti & co. Jag har alltid varit fäst vid hans otroligt fysiska, explosiva, nästan aggressiva stil. Men när han skapar egna konstverk är dansen bara en del av det hela.

Att famna många olika konstarter på en gång är inte en lätt uppgift, men Raekallio klarar det med bravur. Jag tappar nästan räkningen på hur många olika konstarter föreställningen *Edustaja* handskas med, allt från poesi till film. För mig är utrymmesaspekten ändå den mest hisnande – hur publiken förflyttas i ett utrymme med häpnadsväckande dimensioner.

Dansen håller givetvis högsta klass, då det handlar om Raekallio själv och hans imponerande kolleger **Mirva Mäkinen** och **Auri Ahola**, den senare med kvällens mest genomträngande blick. Kvällens röda tråd är **Eino Santanens** starka och fräsiga poesi, och han medverkar själv på ett suggestivt sätt i föreställningen.

Precis som i Raekallios senaste verk *Mihin valo katoaa?* blir det en spännande resa, målad i rätt dystra och ångestfyllda stämningar. Extra poäng för slutjippet, som gör att man lämnar föreställningen med ett brett leende på läpparna. Såväl publik som artister kanske behöver något extra för att gjuta olja på vågorna efter en omtumlande helhet. En stor eloge till Raekallio och arbetsgruppen för en djup och mångfacetterad upplevelse.

Tove Djupsjöbacka

kultur@hbl.fi